

Άγιος Πορφύριος: Μόνο με την αγάπη του Χριστού γεμίζει η ψυχή

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Πορφύριος Κασσοκαλυβίτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) /



«Σήμερα οι άνθρωποι ζητούν να

τους αγαπήσουν και γι' αυτό αποτυγχάνουν.

Το σωστό είναι να μην ενδιαφέρεσαι αν σε αγαπούν, αλλά αν εσύ αγαπάς τον Χριστό και τους ανθρώπους.

Μόνο έτσι γεμίζει η ψυχή».

«Αγάπα όλους»

«Δεν πρέπει να κάνεις τον χριστιανικό σου αγώνα με κηρύγματα και αντιδικίες, αλλά με πραγματική μυστική αγάπη. Όταν αντιδικούμε, οι άλλοι αντιδρούν. Όταν τους αγαπάμε, συγκινούνται και τους κερδίζουμε.

Όταν αγαπάμε, νομίζουμε ότι προσφέρουμε στους άλλους, ενώ στην πραγματικότητα προσφέρουμε πρώτα στον εαυτό μας. Η αγάπη χρειάζεται θυσίες. Να θυσιάζουμε ταπεινά κάτι δικό μας, που στην πραγματικότητα είναι του Θεού»

«Όταν αγαπάς τον Χριστό, αγαπάς όλους»

«Ο Χριστός είναι η Εκκλησία και η Εκκλησία είναι ο Χριστός, που μας έχει προσλάβει όλους στον Εαυτό Του. Όταν αγαπάς τον Χριστό, αγαπάς συγχρόνως όλους τους ανθρώπους, χωρίς να ρωτάς αν οι άνθρωποι είναι άξιοι της αγάπης ή ακόμη αν την αποδεχθούν ή την απορρίψουν. Όταν θέλεις να συναντήσεις τον Χριστό, θα Τον βρεις στο χώρο της Εκκλησίας, γιατί εδώ είναι ενωμένη ολόκληρη

η ανθρωπότητα με τον Θεό στο Πρόσωπο του Χριστού. Δεν μπορεί να επικοινωνείς με τον Χριστό και να μην τα έχεις καλά με τους άλλους ανθρώπους».

«Ο Θεός δεν τιμωρεί»

«Όχι, ο Θεός δεν τιμωρεί, ο άνθρωπος αυτοτιμωρείται, απομακρυνόμενος από τον Θεό.

Είναι, ας πούμε: Εδώ νερό, εκεί φωτιά.

Είμαι ελεύθερος να διαλέξω. Βάζω το χέρι μου στο νερό, δροσίζομαι, το βάζω στη φωτιά, καίγομαι».

«Η αγάπη προς το Θεό»

Μια άλλη μέρα ερωτώ το Γέροντα πώς πρέπει να είναι η αγάπη μας προς το Θεό και μου λέει:

«Η αγάπη μας προς το Θεό, παιδί μου, πρέπει να είναι πάρα πολύ μεγάλη και χωρίς να υπάρχει καμιά διάσπαση σε άλλα πράγματα. Σου φέρνω σαν παράδειγμα το εξής: Ο άνθρωπος μοιάζει να έχει εντός του μια μπαταρία με ορισμένη ενέργεια. Όταν αυτή την ενέργεια την ξοδεύει σε άλλα διάφορα πράγματα εκτός της αγάπης προς τον Θεό, η ενέργεια που απομένει μέσα του γι' Αυτόν είναι ελάχιστη και ίσως πολλές φορές μηδαμινή. Όταν όμως διαθέτουμε όλη μας την ενέργεια προς τον Θεό, τότε η αγάπη μας είναι μεγάλη προς Αυτόν».

«Σου λέω και τούτο το άλλο».

«Ήταν μια φορά μια κοπέλα που είχε ερωτευθεί πάρα πολύ ένα νέο, που τον έλεγαν Νίκο. Αυτή που λες, σηκωνόταν κάθε νύκτα και κρυφά από τους δικούς της, πηδούσε το παράθυρό της και πήγαινε ξυπόλητη μέσα απ' τα χωράφια που υπήρχαν αγκάθια για να συναντήσει τον αγαπημένο της ματώνοντας τα πόδια της. Όταν επίσης γύριζε στο σπίτι της και καθόταν μέσα, πάντοτε ο Νίκος της ήταν εδώ, και μου έδειχνε το μέτωπό του. Ό,τι δουλειές και να έκανε, ο Νίκος της εδώ, και μου ξανάδειχνε το μέτωπό του. Έτσι πρέπει και συ, παιδί μου, να δίνεις όλη σου τη δύναμη στο Θεό και ο νους σου να είναι πάντα σ' Αυτόν, γιατί έτσι του αρέσει».

«Αγάπη με απλότητα χωρίς φόβο»

Μου έλεγε ο παππούλης πολλές φορές:

«Αγάπη σου συνιστώ να έχεις πάντοτε. Πρώτα αγάπη και μετά όλα τα άλλα».

«Πρέπει ν' αγαπάμε εν απλότητι καρδίας, όπως το ίδιο πρέπει και να

προσευχόμαστε».

«Δεν θέλω με το φόβο του θανάτου να πλησιάσεις το Θεό. Θέλω με την πολλή αγάπη προς Αυτόν να το κάνεις. Αυτό είναι το ανώτερο, παιδί μου».

«Ο Χριστός είναι το παν»

Ο γέροντας Πορφύριος είπε:

«Λοιπόν, ζωή χωρίς Χριστό δεν είναι ζωή. Πάει, τελείωσε.

Αν δε βλέπεις το Χριστό σε όλα σου τα έργα και τις σκέψεις, είσαι χωρίς Χριστό.

Πώς το κατάλαβες; Θυμάμαι κι ένα τραγούδι. «Σύν Χριστώ πανταχού, φόβος ουδαμού».

Το 'χετε ακούσει; Έ; Το λένε τα παιδιά, δε το θυμάμαι.

Λοιπόν, έτσι πράγματι πρέπει να βλέπομε το Χριστό. Είναι φίλος μας, είναι αδελφός μας, είναι ό,τι καλό και ωραίο.

Είναι το Παν. Αλλά είναι φίλος και το φωνάζει: «Σας έχω φίλους, βρέ, δεν το καταλαβαίνετε; Είμαστε αδέρφια.

Βρε εγώ δεν είμαι... δεν βαστάω την κόλαση στο χέρι, δεν σας φοβερίζω, σας αγαπάω.

Σας θέλω να χαίρεσθε μαζί μου τη ζωή». Κατάλαβες;

Έτσι είναι ο Χριστός. Δεν έχει κατήφεια, ούτε μελαγχολία, ούτε ενδοστρέφεια, που ο άνθρωπος σκέπτεται ή βασανίζεται από διάφορους λογισμούς και διάφορες πιέσεις, που κατά καιρούς στη ζωή του τον τραυμάτισαν.

Ο Χριστός είναι νέα ζωή. Πώς το λέω; Ο Χριστός είναι το Παν. Είναι η χαρά, είναι η ζωή, είναι το φως, το φως το αληθινόν, που κάνει τον άνθρωπο να χαίρεται, να πετάει, να βλέπει όλα, να βλέπει όλους, να πονάει για όλους, να θέλει όλους μαζί του, όλους κοντά στο Χριστό.

Όταν εμείς βρίσκουμε κάποιονε θησαυρό ή ό,τι άλλο, δεν θέλομε να το λέμε πουθενά.

Ο Χριστιανός όμως, όταν βρει το Χριστό, όταν γνωρίσει τον Χριστό, όταν ο Χριστός εγκύψει μέσα στην ψυχούλα του και τον αισθανθεί, θέλει να φωνάζει και να το λέει παντού, θέλει να λέει για το Χριστό, τι είναι ο Χριστός.

Αγαπήσατε το Χριστόν και μηδέν προτιμήστε της αγάπης Αυτού.

Ο Χριστός είναι το πάν, είναι η πηγή της ζωής, είναι το άκρον των εφετών, είναι το Πάν. Όλα στο Χριστό υπάρχουν τα ωραία. Και μακράν του Χριστού η θλίψις, η μελαγχολία, τα νεύρα, η στεναχώρια, οι αναμνήσεις των τραυμάτων της ζωής, των πιέσεων, των αγωνιωδών, έτσι, ωρών. Όλα, ζούμε εκείνα εκεί της ζωής μας. Και πάμε εδώ και πάμε εκεί, και τίποτα, και πουθενά δεν στεκόμαστε. Όπου βρούμε το Χριστό, ας είναι μια σπηλιά, καθόμαστε εκεί και φοβούμαστε να φύγουμε, να μη χάσουμε το Χριστό. Διαβάστε να ιδείτε. Ασκηταί, που εγνώρισαν το Χριστό, δεν ήθελαν να φύγουν από τη σπηλιά, ούτε βγαίνουν έξω να κάνουνε πιο πέρα» θέλαν να είναι εκεί που αισθανόντουσαν το Χριστό μαζί τους. Ο Χριστός είναι το Πάν.

Ο Χριστός είναι η πηγή της ζωής, της χαράς. Το Πάν».

*Άποσπάσματα από τούς λόγους του μακαριστού Γέροντα Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτη
Κοζάνη Μάρτιος 2006*

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca